

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Ловеч , 11.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ в публично заседание на
тринадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: ИВАНИЧКА
 КОНСТАНТИНОВА
Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
 ПЛАМЕН ПЕНОВ

като разгледа докладваното от ИВАНИЧКА КОНСТАНТИНОВА Въззивно
гражданско дело № 20214300500069 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

*С Решение № 260093 от 13.11.2020 година, постановено по гр.дело № 1620 по описа за 2019 г., Ловешкият районен съд е отхвърлил, като неоснователен и недоказан, предявения от С. Н. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***** срещу В. В. Д., ЕГН ***** с адрес: ***** и Н. В. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, иск по чл.26, ал.2, изр.1, предл.5 ЗЗД във вр. с чл.299, ал.3 ГПК за обявяване за нищожна поради привидност, сключената между ответниците спогодба от 13.12.2018 г. по гр.д.№ 1916/2018 година на РС-Ловеч, по силата на която В.Д. се задължава да заплаща на Н. В. Д., начиная от 01.10.2018 г. до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване, месечна издръжка в размер на 350 лева, както и да прогласи за нищожно определението на РС-Ловеч, от 13.12.2018 година по гр.дело № 1916/2018 г., с което тя е одобрена, като постановено по симулативен процес. Отхвърли е, като неоснователен и недоказан, и предявения при условията на евентуалност, иск на С. Н. Б. срещу В. В. Д. и Н. В. Д. за обявяване на основание чл.135, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.299, ал.3 ГПК за относително недействителна спрямо ищеца,*

сключената между двете ответници спогодба от 13.12.2018 г. по гр.д.№ 1916/2018 година на РС-Ловеч, както и за обявяване за относително недействително по отношение на ищеца определението на РС-Ловеч, от 13.12.2018 година по гр.дело № 1916/2018 г., с което тя е одобрена.

Осъдил е ищеца да заплати на ответниците разноски по делото в размер на 605.00 лева.

Против решението е подадена *въззивна жалба* от С. Н. Б., с която решението е обжалвано като неправилно и незаконосъобразно.

След като проследява фактическите отношения между страните и водения между ищеца и първата ответница процес, в резултат на който тя е осъдена да заплати на бившия си съпруг сумата от 8010 лева, пълномощникът на въззивника- адв.Л. поддържа ,че съдът е направил необоснован извод за неоснователност на претенциите. Оспорва приетото от съда, че ответницата В.Д. не е преустановила плащанията по изп.дело № 2523/2018 г. на ЧСИ В.П. и твърди, че повече от година няма извършени плащания по това изп.дело, както и че ответниците са водили нов процес, при който отново са се спогодили за увеличение на издръжката до размера от 400 лева, за да няма остатък от заплатата на В.Д., който да бъде преведен по изп.дело за удовлетворяване на вискателя. Като процесуално нарушение изтъква позоваването от съда на обясненията на страните, дадени по реда на чл.176 ГПК, които се ползват с доказателствена сила само ако установяват неизгодни за страните факти, а в случая не е така. От тези обяснения не е ясно поради каква причина се е наложило воденето на съдебен процес за присъждане на издръжка, щом отношенията между тях са добри. Като неотнормимо към спора определя обстоятелството дали ищецът е помагал финансово на родителите на бившата си съпруга, както и какви са финансовите нужди за медицинско обслужване на нейния баща към момента. Твърди, че РС не е взел предвид твърденията и доказателствата на ищеца за абсолютна симулация на водения процес и постигнатата спогодба, имаща за цел единствено осуетяване изплащането на задължението на ответницата към ищеца.

Въззивникът счита, че РС е ценил свидетелските показания на сестрата на В.Д., която е дъщеря на Н.Д., без да съобрази нейната заинтересованост от изхода на делото и излага доводи в тази връзка.

Също като неотнормими към спора дефинира и мотивите на съда относно реда, по който може да се търси издръжка от нуждаещия се, тъй като ищецът никога не е претендирал за издръжка от бившата си съпруга, а вземането му е основано на влязло в сила съдебно решение.

На следващо място, в жалбата се акцентира на доказателствата по приложеното изп.дело № 2523/2018 г. на ЧСИ В.П., от които се установява, че ответницата В.Д. няма никакво имущество, върху което да се насочи принудително изпълнение, освен трудовото ☐ възнаграждение, с което оборва извода на съда, че тя има и други възможности да изпълни

задължението си.

Като абсурден определя и извода на съда, че след като искът за издръжка е оценяем, то и сключената от страните спогодба е възмездна сделка и трябва да се доказва знание на третото лице за увреждането.

Като следващ аргумент за порочност на съдебния акт въззивникът изтъква и необсъждането от съда на приложените писмени доказателства, които сочат, че ответницата Н.Д. е собственик на жилище и е имуществено обезпечена, а поведението на ответниците е насочено изцяло към осуетяване събирането на вземането на ищеца към В.Д., защото само 9 дни след техния развод тя е дарила своето жилище на майка си.

Подчертава, че направените от съда изводи са изцяло нелогични, несъответни на събраните писмени доказателства, сторени при съществени процесуални нарушения (неправилно тълкуване на доказателствената стойност), погрешно прилагане на логически постулати, което е довело до неправилно и необосновано решение.

Моли да бъде отменено обжалваното решение и да се уважат предявените при условие на евентуалност искове.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил *отговор на въззивната жалба от Н. В. Д.*, чрез адвокат С. Д., в който се оспорват изцяло всички оплаквания и аргументи, изложени от въззивника, като се излагат доводи по съществото на спора.

Моли да бъде потвърдено обжалваното решение.

В *съдебно заседание* въззивната жалба се поддържа от пълномощника на С.Б.-адвокат С. Л. от АК Ловеч, а ответните страни се представляват от адвокат С. Д. от АК-Ловеч, която моли да бъде потвърдено решението на районния съд.

От приложените доказателства по гр.дело № 1620/2019 година на Ловешкия районен съд, като съобрази и становището на страните по делото, в съответствие със задължението си по чл.235 от ГПК, *съдът приема следното:*

Въззивното производство е *допустимо*, тъй като жалбата срещу решението е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК.

Обжалваното решение е *валидно*, тъй като не страда от пороци, водещи до неговата нищожност и е *допустимо*, поради което следва да се разгледа *по същество*.

Ищецът С. Н. Б. е предявил срещу ответниците В. В. Д. и Н. В. Д. иск да бъде обявена за нищожна, поради привидност, на основание чл.26, ал.2, изр.1, предл.5 от ЗЗД във връзка с чл.299, ал.3 от ГПК, сключената между тях спогодба от 13.12.2018 год. по гр.д. №1916/2018 год. на РС-гр.Ловеч, с която В.Д. се задължила да заплаща на Н.Д. месечен издръжка в размер на 350 лева, както и да се прогласи за нищожно определението на РС-

гр.Ловеч от 13.12.2018 год. по гр.д.№1916/2018 год., с което тя е одобрена, като постановено по симулативен съдебен процес, а при условията на евентуалност - иск по чл.135,ал.1 ЗЗД във връзка с чл.299, ал.3 от ГПК, за обявяване за относително недействителна спрямо него същата спогодба и определението на съда, с което е одобрена.

Ответниците са оспорили исквете като неоснователни.

От *фактическа страна* съдът приема за установено следното:

Ищецът С. Н. Б. и ответницата В. В. Д. са бивши съпрузи, сключили гр.брак на 29.07.2009 г., който е прекратен по взаимно съгласие с Решение № 445/18.09.2014 г. по гр.дело № 1107/2014 г. по описа на РС Ловеч. Ответницата Н. В. Д. е майка на първата ответница.

С влязло в сила на 21.09.2018 год. Решение № 159/25.04.2018 г. по гр.дело №1855/2017 година по описа на Районен съд Ловеч, ответницата В. В. Д. е осъдена да заплати на С. Н. Б., на основание чл.127, ал.2 от ЗЗД във връзка с чл.36, ал.2 от СК, сумата 8 010 лева, представляваща половината от заплатените от него погасителни вноски по Договор за отпускане на потребителски паричен кредит от 14.09.2012 год., сключен с „Уникредит Булбанк”АД за периода от 01.07.2014 год. до 08.11.2016 год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска - 31.08.2017 год. до окончателното изплащане на сумата, както и разноски по делото за двете инстанции в размер на 2 000.20 лева. Решението на Ловешкия окръжен съд по в.гр.дело № 249/2018 г., с което е отменено решението на РС Ловеч по гр.дело № 1855/2017 г. и спорът е решен по същество, е постановено на 1.08.2018 година.

Ищецът се снабдил с изпълнителен лист по влязлото в сила решение и на 06.11.2018 год. пред ЧСИ В. П. е образувано изп. дело №2523/2018 год. (което е приложено). На 12.11.2018 год. е изпратено заповорно съобщение от ЧСИ до работодателя на длъжника В.Д. за налагане на заповор върху трудовото □ възнаграждение. Работодателят „Хамбургер България”ЕООД не отговорил в срока по чл.512, ал.2 във връзка с чл.508, ал.1 от ГПК. След неколkokратни молби до работодателя са изпратени напомнителни заповорни съобщения и искане за налагане на глоба на третото задължено лице, на основание чл.93 от ГПК. На 28.02.2019 г. е постъпило съобщение от работодателя, че върху заповораното вземане имат претенции и други лица, като е посочено, че се касае за заповор от ДСИ С.Атанасова по изп.дело №733/2018 год. при РС-гр.Ловеч до размера на сумата от 12 600 лева и че считано от м.януари 2019 г. не се правят удържки от възнаграждението на длъжника. В отговора от 29.03.2019 г. „Хамбургер България”ЕООД е описано, че изпълнително дело № 733/2018 г. на ДСИ С.А е преразпределено към ДСИ Д.П. по изп.дело № 79/2019 г. и е относно вземане за издръжка в размер 350 лева месечно, считано от 01.10.2019 год.

От изп.дело № 733/2018 г. на ДСИ при РС Ловеч, се установява, че молбата за образуването му е подадена от Н.Д. на 12.11.2018 г. и към нея е приложена издадена в нейна полза обезпечителна заповед № 1305/20.09.2018 г. по гр.д.№ 1916/2018 г. на РС Ловеч. На

същата дата е изпратено запорно съобщение до „Хамбургер България“ЕООД, получено на 21.11.2018 година. На 12.03.2019 г. Н.Д. е подала молба до ДСИ за прекратяване на делото, поради отпадане на обезпечителната нужда, тъй като за принудителното събиране на дължимата издръжка е образувано изп.дело № 79/2019 по описа на ДСИ-Ловеч.

Последното изп.дело също е прието като доказателство и от него се установява, че е образувано въз основа на молбата на Н.Д., подадена на 08.02.2019 г., към която е приложен изпълнителен лист, издаден на 11.02.2019 г. по гр.дело № 1916/2018 година на ЛРС.

Гр.дело № 1916/2018 година по описа на РС Ловеч, е образувано на 20.09.2018 година, а на 13.12.2018 г. страните са постигнали спогодба, като ответницата В.Д. се е съгласила да заплаща да заплаща на своята майка, начиная от 01.10.2018 г. до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване, месечна издръжка в размер на 350.00 лева и с Определение № 1684/13.12.2018 година съдът я одобрил. От приложеното гр.дело № 1227/2019 година на РС Ловеч, образувано на 28.06.2019 г. се установява, че Н.Д. е предявила отново иск срещу В. Д. за увеличаване на издръжката по гр.дело № 1916/2018 г. с още 50.00 лева и на 05.09.2019 година страните са постигнали спогодба за размер на издръжката от 400.00 лева, считано от 28.06.2019 година с всички законни последици.

От представения по делото нотариален акт № 19, том VII рег.№ 4743 дело № 602 от 2014 г. на Нотариус рег.№ 481, район на действие РС Ловеч, е видно, че на 24.09.2014 г. В.В. Б.а е дарила на майка си Н. В. Д. самостоятелен обект в сграда- апартамент с идентификатор 43952.514.32.6.28, находящ се в ***** със застроена площ от 86.24 кв.метра, състоящ се от дневна-столова, бокс, баня, тоалетна, спалня, тераси и коридор, заедно с принадлежащото избено помещение № 23-II ,на втори сутерен със застроена площ от 4 кв.метра и съответното ОПС.

От справката, изготвена от Агенция по вписванията, се констатира, че освен подарения □ имот, Н.Д. е притежавала и недвижим имот в ***** 9, който е прехвърлила чрез договор за покупко-продажба на 12.06.2015 година на дъщеря си Ц.В.П.. В справката имотът е описан като поземлен имот с площ от 972 кв.м. със селскостопанска сграда с площ от 24 кв.м. и еднофамилна жилищна сграда с площ от 36 кв.метра. Преди тази сделка тя е извършвала различни прехвърляния на имоти, включително и дарение на жилище-апартамент в ***** етаж (на малолетно лице). Според разпитаните свидетели Цв. Б.а и Е.Д. семейството на Н.Д. живее в това жилище.Този адрес е посочен лично от нея в молбата □ по изп.дело № 79/2019 г. на ЛРС. Свидетелката Ц.П. е заявила, че на този адрес живее и нейното семейство, а баща ѝ живее в с.Пресяка.

Според удостоверение, издадено от НОИ- Териториално поделение- Ловеч, през периода 01.2018г.- 01.2020 година Н.Д. получавала пенсия между 200.00 и 219.43 лева (без други добавки).Към датата на сключване на атакуваната спогодба пенсията □ е била 207.60 лева.За периода 01.01.2018 г.- 14.01.2019 година тя е работела и по трудов договор, сключен с „Милепрес- Славчев“ЕООД, като е получавала основна заплата през 2017 г. в размер на

480 лева, а през 2018 г.- 510 лева.

Представена е служебна бележка от МБАЛ „АВС МЕДИКА“ ООД, гр.Плевен в уверение на това, че на Н.Д. е направена артроскопия в Ортопедично отделение на 18.02.2020 година.

По гр.дело № 1916/2018 г. е приложен фиш за изплатена от „Хамбергер България“ЕООД работна заплата на В.В. Д. за м.юни 2018 г., от който е видно, че основната □ заплата е в размер на 820.00 лева, а brutната - 1031.55 лева. Според фишовете за заплата през периода м.април 2019 г.- м.януари 2020 г. основната □ заплата е 900.00 лева, а brutната- между 1192.26 лева и 1318.38 лева. От заплатите са извършвани удържки в размер на дължимата издръжка. От приложените изпълнителни дела се установява, че тази ответница не притежава недвижими имоти, а след запорите на банковите □ сметки са постъпили минимални суми поради липса на средства в тях- според удостоверение № 04346/18.02.2020 г. по изп.дело № 20188790402523 на ЧСИ В.П. по изпълнителното дело (образувано по издадения в полза на ищеца изп.лист по гр.д.№ 1855/2017 г. на ЛРС) са постъпвали суми в резултат на запор върху банкови сметки общо в размер на 259.39 лева за периода от 14.11.2018 г. до 12.12.2019 г.

Събрани са по делото и гласни доказателства, като съдът следва да цени показанията на свидетелите, намиращи се в родствена връзка със страните, при условията на чл.172 ГПК, като отчита вероятната им заинтересованост и преценява с оглед останалите данни по делото.Същото се отнася и за обясненията на страните, дадени на основание чл.176 ГПК.

При така установени факти, съдът *направи следните правни изводи:*

Предмет на делото са *два иска, съединени при условията на евентуалност- първият с правно основание чл.26, ал.2, изр.1,предл.5 от ЗЗД във вр. с чл.299, ал.3 ГПК, а вторият- с правно основание чл.135, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.299, ал.3 ГПК.*

Предявявайки *иска по чл.26, ал.2, изр.1,предл.5 от ЗЗД във вр. с чл.299, ал.3 ГПК* ищецът е поискал да бъде обявена за нищожна поради привидност сключената между ответниците спогодба от 13.12.2018 г. по гр.д.№ 1916/2018 година на РС-Ловеч, по силата на която В.Д. се задължава да заплаща на Н. В. Д., начиная от 01.10.2018 г. до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване, месечна издръжка в размер на 350 лева, както и да прогласи за нищожно определението на РС-Ловеч, от 13.12.2018 година по гр.дело № 1916/2018 г., с което тя е одобрена, като постановено по симулативен процес.

С нормата на чл.26, ал.2, изр.1,предл.5 от ЗЗД законодателят е обявил за нищожни привидните договори, а в текста на чл.299, ал.3 ГПК е уредена правната възможност за всяко трето, неучастващо в процеса лице, чиито права са нарушени, да оспорва съдебното решение като постановено по привиден процес.

Наличието на правен интерес от предявяване на иска е абсолютна положителна предпоставка за предявяване на иска, предвид нормата на чл. 124, ал.1 ГПК, за наличието на

която съдът следи служебно. Според разясненията, дадени с определение № 5/02.01.2019 г. по ч. т. д. № 2893/2018 г. на ВКС, ТК, I ТО, постановено по реда на [чл. 274, ал. 3 ГПК](#), правен интерес за установяване на симулативен съдебен процес има само трето за страните по този процес лице, което се стреми да ревизира правните последици на постановения по такъв симулативен процес съдебен акт, доколкото същите са му противопоставими. Симулативност на съдебния процес може да се атакува само в отделно, спрямо симулативния процес, производство и интересът на третото лице е предпоставен от съществуването на крайния съдебен акт.

Според ищеца сключеното между страните по гр.дело № 1916/2018 г. на ЛРС (ответници по настоящето) споразумение е привидно и се касае за абсолютна симулация. В настоящия случай съдът приема наличието на правен интерес за ищеца да предяви този иск, тъй като не е страна по гр.дело № 1916/2018 г. на ЛРС, а спогодбата по него засяга непосредствено правата му, свързани с удовлетворяване на вземане, признато с влязло в сила решение на съда, срещу една от тези страни.

В правната теория се приема, че за да е налице абсолютна симулация е необходимо да се установи, че страните по договора не са имали воля да бъдат обвързани от него, а са го сключили само за да създадат привидни правни последици, настъпването на каквито не са желали.

Съдът приема, че в настоящия процес не са събрани достатъчно доказателства, които да позволяват да бъде направен категоричен извод, че страните по спогодбата – В. и Н.Д. са я сключили по симулативен процес, тъй като правото на родителя да търси издръжка от своето дете е регламентирано изрично в СК, а размерът се определя според нуждите на лицето, което има право на издръжка, и възможностите на лицето, което я дължи. В случая районният съд е одобрил спогодбата, тъй като тя не противоречи на закона и добрите нрави, съгласно чл.234, ал.1 ГПК. При съдебната спогодба съдът проверява не целесъобразността ѝ, а само нейното съответствие със закона и добрите нрави. Наред с това, в хода на производството са събрани доказателства, че Н.Д. се е снабдила с изпълнителен лист, образувала е изпълнително дело и присъдената издръжка се превежда по посочена от нея сметка, открита на нейно име. Следователно е налице реално изпълнение по тази спогодба. Затова не може да се приеме, че процесът е симулативен и че желанието на дъщерята да заплаща издръжка на своята майка не съществува; не се доказва от ищеца, волята на страните да е била за сключване на привидна сделка, т. е. да не ги обвързва и са я сключили само за да създадат привидни правни последици, настъпването на които не са желали. Искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

При условията на евентуалност е предявен **иск с правно основание чл.135, ал.1 от ЗЗД във връзка с чл.299, ал.3 от ГПК и по който съдът дължи произнасяне.**

Съгласно чл.135, ал.1 ЗЗД кредиторът може да иска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията, с които длъжникът го уврежда, ако длъжникът при

извършването им е знаел за увреждането. Когато действието е възмездно, лицето, с което длъжникът е договарял, трябва също да е знаело за увреждането.

По правната си същност Павловият иск е конститутивен, тъй като чрез него се упражнява едно потестативно право на кредитора, с което се цел[□] постигане на правна промяна- обявяване за относително недействително спрямо него дадено правно действие на длъжника, което го уврежда.

Фактическият състав на тази разпоредба изисква наличието на следните *кумулятивно дадени предпоставки*: ищецът да има качеството на кредитор спрямо ответника, вземането да е възникнало преди датата на извършване на правното действие от длъжника, което се атакува с иска по чл.135 от ЗЗД, действието на длъжника да е правно и да го уврежда (обективно условие), и длъжникът да е знаел за това увреждане (субективно условие). Когато увреждащата сделка е двустранна и възмездна, е необходимо и контрагентът на длъжника също да знае, че договорът уврежда кредитора. В тази хипотеза важи презумпцията на чл.135, ал.2 ЗЗД, че знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, низходящ възходящ, брат или сестра на длъжника.

По изложените по-горе мотиви, съдът приема че този иск е допустим, тъй като ищецът е кредитор и има правен интерес от предявяването му и не е бил страна в производството по гр.дело № 1916/2018 година на Ловешкия районен съд, с оглед разпоредбата на чл.299, ал.3 ГПК.

Съдът приема, че са изпълнени обективните предпоставки на Павловия иск- ищецът да има качеството на кредитор спрямо ответника, вземането е възникнало преди датата на извършване на правното действие от длъжника, което се атакува с иска по чл.135 от ЗЗД, действията на ответниците при сключване на процесната спогодба е насочено към увреждане на ищеца като кредитор. Спорен е въпросът доколко се е осъществило субективното условие.

Приема се, че за знанието като субективно отношение се съди по външно обективирани от страните по сделката действия - правни и фактически.

В исковата молба по гр.дело № 1916/2018 г. Н.Д. твърди, че към момента на предявяването [□] е пенсионерка и единственият доход, който има е месечна пенсия в размер на 207.60 лева, която е недостатъчна за задоволяване на екзистенциалните [□] нужди, че страда от диабет и приема лекарства, цената на които е около 100 лева месечно. От събраните в хода на делото писмени доказателства се установява, че наред с пенсията си, тя има допълнителни приходи и от трудова дейност, видно от приложената справка от НОИ. Не е представила доказателства, че има диабет и че разходът за лекарства е значителен. Справката от Служба по вписванията сочи, че тя притежава недвижим имот- собствено жилище, за разлика от своята дъщеря- ответницата В.Д.. Признава, че живее в жилище, което е прехвърлила на своя внук (според същата справка и показанията на св. Ц.Б.а и

св.Ц.П.). Само при анализа на тези доказателства може да се направи извод, че доходите на Н.Д. и В.Д. са почти изравнени, а ако се прибави и договорената издръжка, то доходите на майката надхвърлят тези на дължащия издръжката.

При произнасяне по въпроса за издръжка, съдилищата изследват въпроса за нуждите на лицето, което има право на издръжка, и възможностите на лицето, което я дължи (чл.142 СК). В настоящия случай този въпрос въобще не е изследван, поради постигнатата спогодба. По делото за издръжка, както и по настоящето няма представена декларация за семейно и имотно състояние, от което да е видно какви доходи има и какво друго имущество притежава семейството на Н.Д., а то включва и нейния съпруг В.Ц.Д.. Особено се набляга от ответните страни, че Н.Д. е претърпяла медицинска интервенция, за което са ☐ необходими допълнителни средства. Видно е, от издадената от МБАЛ „Авис медика“ООД служебна бележка, че на същата е направена артроскопия в ортопедичното отделение на болницата на 18.02.2020 г., но не са представени доказателства какви разходи е направила болната, тъй като бидейки пенсионерка и работеща по трудов договор, е здравно осигурена. Наред с това се касае за еднократни разходи, които сами по себе си не са основание да се търси ежесечна издръжка. Без значение за конкретната издръжка е и обстоятелството дали съпругът на Н. Д. също се нуждае от такава, а и по делото има и данни, че не живеят в едно домакинство.

В показанията пред РС разпитаната като свидетелка Ц.П. е заявила, че тя е настояла майка ☐ да заведе делото срещу нейната сестра, за да са сигурни, че всеки месец *„ще имаме някаква сума...“*. И ако в този случай може да се допусне, че се касае за грешка при изразяването, то по-нататък в показанията си тя повтаря: *“Аз помолих майка ми да го направи, за да сме сигурна, че ще получаваме сумата и да можем да съберем за операция на баща ми и после за операцията на майка ми пари. За най-сигурно в съда, както си му е редът, аз така прецених... майка ми ме послуша.... Преди да се заведе делото, майка ми не е искала пари от сестра ми“*. Свидетелката признава, че не знае какво възнаграждение получава В. и че отношенията между майка ☐ и В. са добри. Заявява, че нейният зет Станимир е добре финансово, но докато са били женени със сестра ☐, не е помагал на нейните родители. В с.з. на 20.0.2020 г. е заявила: *„Не сме разговаряли колко да е сумата, която да дава В....Аз не мога да искам определена сума.Не сме говорили каква точно сума да искам и да определя колко пари искам месечно.Не знам с какви доходи разполага на месец майка ми.“* Видно е противоречието в показанията на свидетелката- от една страна тя не знае какви месечни доходи има майка ☐, нито от каква издръжка се нуждае, но включва и себе си като лице, което ще се облагодетелства от тази издръжка.

Следва да се има предвид, че тази свидетелка също дължи издръжка на своята майка.Според чл.140,ал.3 СК когато няколко лица от един и същи ред дължат издръжка, задълженията между тях се разпределят съобразно възможностите им. Ако издръжката е давана от едно от тях, то може да търси от останалите това, което те са били длъжни да дават, заедно със законната лихва.

Съгласието на ответницата В.Д. да поеме целия размер на издръжката към определен момент не изключва отговорността за плащане на издръжка и от другите лица от същия ред, в случая- нейната сестра, но дава основание да се приеме, че даденото съгласие за плащане на издръжка в поискания размер е с цел увреждане на ищеца като кредитор. Тази издръжка надхвърля размера на получаваната от Н.Д. пенсия. В с.з. на 20.02.2020 г. отв.В.Д. е отказала да отговори на уточняващия въпрос по чл.176, ал.1 ГПК на пълномощника на ищеца адвокат Л. дали преди завеждане на делото майка ѝ е искала от нея издръжка.

Законът санкционира виновното намерение и извършеното действие е опорочено от осъществяването на това намерение. В случая решението по гр.дело №1855/2017 година на Районен съд Ловеч, с което ответницата В. В. Д. е осъдена да заплати на С. Н. Б., на основание чл.127, ал.2 от ЗЗД във връзка с чл.36, ал.2 от СК, сумата 8 010 лева, е постановено на 1.08.2018 г. и е влязло в сила на 21.09.2018 год. Производството пред ЛРС по гр.дело № 1916/2018 г. за издръжка е образувано на 20.09.2018 г., като още в исковата молба е направено искане за допускане на обезпечение на предявения иск, на основание чл.389 във вр. с чл.391, ал.1, т.1 ГПК. Възползвайки се от допуснатото по делото обезпечение, при което не се спазват изискванията на чл.391 ГПК (чл.392 ГПК), *до размера на сумата от 12 600.00 лева* и поради това, че се касае за привилегировано вземане (чл.136, т.5 ЗЗД), то принудителното изпълнение по изп.дело № 20188790402523 за събиране на вземането на хирографарния кредитор, какъвто се явява ищецът, е осуетено. Наред с това, през един продължителен период от време работодателят на ответницата В.Д. - „ХАМБЕРГЕР БЪЛГАРИЯ“ ЕООД В.Д. е отказвал да наложи заповед върху трудовото ☐ възнаграждение, което е довело до налагане на глоба на основание чл.93(1) т.3 ГПК в размер на 600 лева на представляващите. Видно е, че след наложения заповед са събрани по изп.дело общо 259.39 лева за периода от 14.11.2018 г. до 12.12.2019 г. от налични суми по банкови сметки на длъжника, докато общият размер на вземането на вискателя С.Б. срещу В.Д. е 13 649.47 лева, според удостоверение на ЧСИ от 18.02.2020 г. (стр.94 от делото).

Намерението на ответниците за увреждане на кредитора намира потвърждение и в последвалите им действия, насочени към увеличаване на издръжката от 350 лева на 400 лева (почти двоен размер на получаваната от Н.Д. пенсия), което е видно от приложеното гр.дело № 1227/2019 г. на ЛРС. Като основание за исканото увеличение е посочено влошаване на здравословното състояние на ищцата Н.Д. и настъпилата инфлация в страната, довела до поскъпване на хранителни стоки и консумативи. Освен удостоверение за размера на получаваната пенсия ищцата по делото не е представила други доказателства в подкрепа на твърдението си за необходимостта от увеличаване на издръжката. Ответницата В.Д. безусловно се е съгласила с искането и двете отново са подписали спогодба. След тази спогодба и липсата на имущество на длъжника, върху което да се насочи принудителното изпълнение по изп.дело (включително и минимален остатък от заплата) се налага извода, че ответницата действа с намерение за увреждане на кредитора си, макар, че при иска по чл.135 ЗЗД е без значение дали длъжникът има и друго имущество, от което кредиторът може да се удовлетвори. В случая освен доходи от заплата длъжникът не притежава друго

имущество и съзнава че с извършеното действие кредиторът ще бъде ошетен или затруднен при удовлетворяването си.

За разлика от районният съд, настоящият въззвен състав счита че третото лице е знаело за увреждането, не само заради родствената връзка между страните по спогодбата, а и поради това, че Н.Д. е присъствала на съдебните заседания по гр.дело № 1855/2017 г., според показанията на св. Цв.Б.а. Отв.Н.Д. знае, че нейната дъщеря дължи парични средства на бившия си съпруг и че със сключената спогодба тя, като длъжник уврежда кредитора.

Настоящият състав не споделя изводите на районния съд, който е приел че с действията си отв. В.Д. не е имала за цел да намали имуществото си тъй като е дарила недвижимия имот на своята майка докато е била в брак. Видно е от писмените доказателства, че бракът между В.Д. и С.Б. е прекратен по взаимно съгласие с решение на съда от 18.09.2014 г. , а дарението е извършено на 24.09.2014 г., т.е. след развода, когато задължението на бившите съпрузи за плащане на заема е съществувало. Плащането по изп.дело № 20188790402523 на сумата от 50 лева е извършено два дни преди последното заседание по делото пред РС, което дава основание да се приеме, че е извършено именно за целите на процеса, тъй като към настоящия момент липсват данни за други плащания.

Съвкупният анализ на доказателствата и релевантните за спорното право факти и връзката между тях, дава основание на съда да направи извода за основателност на предявения иск по чл.135 ЗЗД.

Поради несъвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на Ловешкия районен съд в решението му, в частта, с която е отхвърлен евентуалния иск по чл.135, ал.1 ЗЗД на С. Н. Б. срещу В. В. Д. и Н. В. Д. за обявяване за относително недействителна по отношение на ищеца, сключената между двете ответници спогодба от 13.12.2018 г. по гр.д. № 1916/2018 година на РС-Ловеч и вместо него- постановено друго- за уважаване на претенцията. Като последица от това следва да бъде обявено, на основание чл.299, ал.3 ГПК за относително недействително по отношение на ищеца определението на РС-Ловеч, от 13.12.2018 година по гр.дело № 1916/2018 г., с което тя е одобрена.

Решението на районния съд следва да бъде отменено и в частта за разноските, които се определят с оглед изхода на делото. На основание чл.78, ал.1 ГПК ответниците следва да заплатят на ищеца разноски по делото за двете инстанции общо в размер на 1067 лева.

В останалата част обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Воден от гореизложените мотиви, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 260093 от 13.11.2020 година, постановено по гр.дело № 1620 по описа за 2019 г.на Ловешкия районен съд, **в частта**, с която е отхвърлен предявения

от С. Н. Б. срещу В. В. Д. и Н. В. Д. иск за обявяване на основание чл.135, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.299, ал.3 ГПК за относително недействителна спрямо ищеца, сключената между двете ответници спогодба от 13.12.2018 г. по гр.д.№ 1916/2018 година на РС-Ловеч, както и за обявяване за относително недействително по отношение на ищеца определението на РС-Ловеч, от 13.12.2018 година по гр.дело № 1916/2018 г., с което тя е одобрена, както и **в частта за разноските** и вместо това **ПОСТАНОВИ:**

ОБЯВЯВА за относително недействителна , на основание чл.135 ЗЗД във вр. с чл.299, ал.3 ГПК спрямо *С. Н. Б.*, ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, сключената между *В. В. Д.*, ЕГН ***** с адрес: ***** и *Н. В. Д.* ,ЕГН *****, с адрес: *****, спогодба от 13.12.2018 г. по гр.д.№ 1916/2018 година на РС-Ловеч, по силата на която В.Д. се задължава да заплаща на Н. В. Д., начиная от 01.10.2018 г. до настъпване на законна причина за изменение или прекратяване, месечна издръжка в размер на 350 лева, както и относителната недействителност на Определение от 13.12.2018 година, постановено по същото дело.

ОСЪЖДА *В. В. Д.*, ЕГН ***** с адрес: ***** и *Н. В. Д.* ,ЕГН *****, с адрес: *****, да заплатят, на основание чл.78, ал.1 ГПК, на *С. Н. Б.*, ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, разноси по делото в размер на 1067.00 (хиляда шестдесет и седем) лева за двете инстанции.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____